

На 15-й Януарий утрѣнъта ставамъ рано и се събрахъ съ другоитѣ си Грозя Таневъ и Тодоръ Минчевъ съ единъ още приятель, тѣ съ конѣе, а азъ пѣша, гдѣто трѣгнахме и заминахме за въ България, тѣ да доведжтъ оставенитѣ си жени и дѣца, а пакъ азъ сестра си и да си расправа смѣтката съ Леденичане. Него день врѣмето бѣше хубаво и ясно, слънцето изгрѣ и ний влѣзохме въ Дирвенското устие да стигаме Къзанлъкъ съ врѣме, прѣзъ дена като ни печеше слабо слънцето и невиждахме голѣмъ студъ. Въ Тракия него врѣме бѣше зимата много мекка и ний по пжтътъ си несрѣцахме снѣгъ, освѣнъ малко позамръзнала калчица, която прѣзъ дена стана по тѣжка и мъчно за ходение, гдѣто вечерьта едвамъ стигнахме въ селото *Хасса* надъ Казанлъкъ, тамъ спяхме въ една плѣвня, като си накладохме голѣмъ огенъ и сж прѣпичахме до съмнование. Между Казанлъкъ и Хаса срѣцахме много людѣе съ женитѣ и дѣцата си мѣжду които бѣше Шахпазлиеца овчара Желю, когото попитахъ, гдѣ му сж жената и дѣцата? — А той ми отговори: «Ти да си живѣ» загина ли отъ студъ и прѣмръзновение въ прѣминуванieto на Балкана и неznamъ гдѣ сж ги заровили, търсихъ ги, търсихъ и сега веке си отивамъ.

Утрѣнъта на 16-й Януарий, станахме раничко, захванахме Шипченското шоссе прѣзъ проходѣтъ, гдѣто по пжтътъ срѣцахме много людѣе да заминуватъ и поминуватъ повечето мжжѣе, прѣминахме Балкана благополучно прѣзъ когото се бѣше веке вдигнала Русската войска, като да нѣмаше нищо, слѣзохме въ долината мѣжду Червений брѣгъ и Габрово, изминахме я, влѣзохме въ Габрово, попочинахме си тамъ малко и най-послѣ са унжтихме къмъ Дрѣново, гдѣто едвамъ пристигнахме вечерьта ханчетата на Царевъ Ливади, та тамъ трѣбваше да спимъ и да си попочинемъ веке отъ пжтътъ. Отъ Габрово до ханчетата почнахме веке да срѣщаме по пжтътъ жени съ дѣцата си, да се трудятъ да се завръщатъ къмъ домоветѣ си. Тукъ нѣма да се спускамъ да описвамъ подробно страданията и жертвитѣ по завръщанието ни; защото привикнахме веке на